

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόγραμμα.

Τὸ Ὀκταήμερον ὑπὸ Γρ. Ξ.

Τὸ Νόσημα μιᾶς βασιλείσσης παραμορφούμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὑπὸ Ἀντ. Μηλιαράκη.

Ἔνειρον καὶ ζωή, διήγημα Μαυρικίου Γιουκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Τὸ Παράπονον τοῦ Δέντρου, ποίημα, ὑπὸ Κ. Παλαμά.

Ἵγιαια καὶ Ἵγιεινή: Προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ τύφου, Καθαρισμὸς τοῦ ὕδατος.

Ἀνοιχτὰ Γράμματα.

Ἐπιστημονικὰ Ἀνάλεκτα, ὑπὸ Ρ*

Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου: Ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἰανουαρίου.

Χρονικὰ.

Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.

Δάνειον Πνεῦμα.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Τοπικὸν τῆς Ἰθάκης (εἰκόν).

Εἰς τὸ προδεχέας: Ἀθηναῖκοι Περιπατοῖ: Ἡ ὁδὸς Ἐρμού ὑπὸ Γ. Βώκου. — Ἰανουάριος, αὐτόγραφον ποίημα τοῦ Σουρῆ. — Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακόττες, σονέτα ὑπὸ Ι. Γρυπάρη.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.

Οἱ ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ Συνδρομηταὶ δύνανται ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ χαρτονομισμάτων, χρυσῶν νομισμάτων, ταχυδρομικῶν ἢ τραπεζιτικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων ἑλληνικῶν, γαλλικῶν κτλ. κτλ. ἐν ἐπιστολῇ συστημένη.

πτωχὸν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ ἀμέσως εἰς τὰς κτήσεις του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ στέγην, μικρὰν γωνίαν γῆς καὶ μίαν ἀγελάδα.

Καὶ ἡ καλωσύνη του δὲν περιορίζετο μόνον εἰς τὰ πρόσκαιρα αὐτὰ ἀγαθοεργήματα. Κατ' ἔτος ἐπισκέπτετο τὸ Λύκειον τοῦ Νάγκ-Ἐνγκεδ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων καὶ ἀπέστειλε δι' ἰδίων ἐξόδων τὸν καλλίτερον μαθητὴν εἰς τὴν ἱερατικὴν σχολὴν. Ἄμα ὁ νέος ἐξήρχετο ἱερεὺς καὶ τοῦ ἔλειπεν μόνον ἡ ἐρημερία, ὁ ἀγαθὸς γέρον Πέτκη περιέτρεχεν ὅλον τὸ Σειθενβούργον μέχρις ὅτου ἀνεκάλυπτε θέσιν τινὰ ὅπου νὰ εὑρίσκετο ποτὲ ἐκκλησία τις, καεῖσα ὑπὸ τῶν Ταττάρων. Εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἔκτιζε νέαν ἐκκλησίαν, ἐγκαθίστα τὸν ἱερέα καὶ ἐπλήρωνε τὸν μισθὸν του.

Ἡ δευτέρα φιλοδοξία τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος ἦτο ἡ ἀρχαία ἀριστοκρατικὴ καταγωγὴ τῆς οἰκογενείας του. Τὸ γενεαλογικὸν του δένδρον δὲν ἐπεξέτεινε μέχρι τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας μόνον καὶ μόνον διότι τὸ πρῶτον αὐτὸ ζεῦγος ἦσαν . . . χωρικοὶ καὶ ἐβάδιζαν γυμνόποδες. Ἄλλως τε δὲν ἔθετε τὸν γενάρχην του καὶ πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτοῦ. Εἰς τὰ σήματα τοῦ οἴκου Πέτκη ὑπάρχει ἐν ζῶον προκατακλυσμαῖαν, τὸ ὅποιον κανεὶς δὲν ἐγνώριζε. Τὸ ζῶον αὐτὸ δὲν συγκατελέγετο εἰς τὰ πτη-

νά, οὔτε μεταξὺ τῶν τετραπόδων καὶ τῶν ἰχθύων ἐδύνατό τις νὰ τὸ κατατάξῃ, ἔντομον δὲ βεβαίως δὲν ἦτο. Εἰς τὴν ῥαχίν τοῦ ζώου τούτου εὑρίσκετο φυτευμένον ἐν ὄπλον μὲ τρεῖς ὀδόντας, ὅμοιον μὲ τὴν τρίαῖναν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ θαλασσίου θεοῦ, καὶ ὅμοιον ὡσαύτως μὲ τὸ πεζὸν ἐκεῖνο ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον καλοῦμεν περόνην. Ἐκ τῶν σημάτων αὐτῶν ὁπωσδήποτε ἐξάγεται καθαρῶτατα ὅτι εἰς ἐκ τῶν πρώτων Πέτκη ἐφόρευεν ἐν θηρίον προκατακλυσμαῖαν.

Εἰς ἐνα βουδὸν εἰς τὰ περίξ τῆς Ἑστέγης εὕρισκαν συχνὰ ὀστᾶ καὶ ὀδόντας ἀπολιθωμένους. Τὰ ὀστᾶ αὐτὰ δὲν ὑπῆρχον ἀμφιβολία ὅτι ἀνήκον εἰς φοβερὰ θηρία. Ὅταν δὲ ποτε βλάχοι χωρικοὶ ἠλίευσαν εἰς τὸν ποταμὸν μίαν σιαγόνα, οἱ δημογέροντες ἀπεφάνθησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν προσφέρουν εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ περιφήμου ἰδρυτοῦ τῆς οἰκογενείας Πέτκη, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Καὶ τὸ θηρίον ἀνεφαίνετο παντοῦ, ὅπου ἐδύνατο νὰ οἰκονομηθῇ. Τὸ ἔβλεπε κανεὶς

σκαλισμένον ἐπὶ ξύλων, ζωγραφισμένον εἰς τὸν τοῖχον, γεγλυμένον εἰς τὴν πέτραν καὶ ἀποτυπωμένον εἰς τὸν ὀρειγάλκον. Τὸ θηρίον ἀνεπαύετο ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς εἰσόδου καὶ ἐν μικρογραφίᾳ ἐκόσμηε τὰ ἐρίππια τοὺς σάκκους τοῦ σίτου κ.τ.λ. κ.τ.λ. οἱ δὲ χωρικοὶ τὸ εἶχον ἰδῆ τόσες φορές ὥστε καλῆ τῇ πίστει ἐνόμιζαν ὅτι εἶχαν φάγει ἐκ τοῦ θηρίου τούτου γκουλιές (καπαμᾶν).

Εἰς τὴν ἰδιαίτεραν στοάν, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν ἐσυγχωρεῖτο ἡ εἰσόδος παρὰ μόνον εἰς τοὺς ὑπηρετάς, ἔβλεπέ τις μεγαλειτέρους τοῦ φυσικοῦ τοὺς ἀνδριάντας τῶν «πρώτων» Πέτκη.

Ὁ γενάρχης ἐξ ὀρειγάλκου, εἶχε τὴν μίαν χεῖρα σηκωμένην πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ κρατοῦσαν σπάθην, ἐν ᾧ ἡ ἄλλη ἐκράτει ἀσπίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξηπλοῦτο φοβερὸν τὸ θηρίον μὲ πλημμύραν κεφαλῶν καὶ ὀνύχων καὶ οὐρῶν. Εἰς τοὺς στενοὺς τοῦ φίλους ὁ Πέτκη ἐπαρουσίαζε πρὸς θαυμασμὸν τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἡ δὲ ὑπερηφάνειά του ἐξηγείρετο ὅταν ἐξεθεαίεζε τὸ ξίφος τοῦ προγόνου, τὸ ὅποιον μόλις θὰ ἐδύνατό τις τὴν νῦν νὰ ἐγείρη μὲ τὰς δύο του χεῖρας, καὶ τὸ ὅποιον ὁ πρόπαπὸς του ἐχειρίζετο ὡς ἀπλοῦν καλάμιον. Τέλος ἄφινεν εἰς τὸν ξένον του πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ μαντεύσῃ

ποῖον εἶδος ζῶου παρίστατο ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς ἐκ τοῦ ἀμαθοῦς τούτου κόσμου δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ κατατάξῃ τὸ θηρίον, καὶ ὁ καλὸς Πέτκη ἠδύνατο νὰ ὑπερηφανεῖται, ὅτι ἐκέκτητο εἰς τὰ σήματα τοῦ ζῶον, διὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ὁποίου τόσοι σοφοὶ ἐσπαζαν τὸ κεφάλι των.

Αὐτὸ ἦτο τὸ δεῦτερον ἀντικείμενον τῆς ὑπερηφανεῖας του.

Καὶ τὸ τρίτον; Τὸ τρίτον ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὰ δύο ἄλλα, δὲν θὰ σᾶς εἶπω δὲ ὑπερβολὴν ἂν σᾶς βεβαιώσω, ὅτι οὔτε τὴν περιουσίαν, οὔτε τὴν εὐγένειάν του ἐξετίμα ὁ Πέτκη, ὅσον αὐτὸ τὸ τρίτον.

Αἱ δύο τὸ θυγατέρες, ἦσαν τὸ τρίτον ἀντικείμενον τῆς ὑπερηφανεῖας του.

Ποτὲ δὲν ἔλειψαν ὠραῖα καὶ καλὰ κορίτσια ἀπὸ τὸ Σειθενβούργον, καὶ ἠξέυρω καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λείψουν. Δι' αὐτὸ τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχω νὰ εἶπω διὰ τὰς θυγατέρας τοῦ Πέτκη, εἶνε ὅτι ἤξιζαν νὰ συγκαταλέγωνται μεταξὺ τῶν νεανίδων τοῦ Σειθενβούργου.

Εἰς τὴν ἐποχὴν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν ὀμιλοῦμεν, ἡ μεγαλειτέρα, ἡ Ἰλόνκα, ἦτο δεκαεπταετής. Λεπτὴ καὶ ὑψηλὴ ὡς κρῖνον, μὲ τὰ μαῦρά της μαλλιά, ἐγγίζοντα τὸ ἔδαφος, ὅταν σὲ παρατήρει μὲ τὰ ὀνειρώδη βαθύτατα μάτια της, ἐβύθιζε τὴν ψυχὴν σου εἰς τὰ οὐράνια βάθη τῆς ἀβύσσου ταύτης τῶν βλεμμάτων.

Τὸ μόνον τῆς ἐλάττωμα, ἂν εἶνε ἐλάττωμα, ἦτο ἡ διαρκής, ἡ αἰωνία της μελαγχολία. Οὔτε νὰ γελά. οὔτε νὰ ἀστειεῖται ὅπως τὰ ἄλλα κορίτσια, τὴν ἔβλεπε κανεὶς ποτὲ.

Σπανιώτατα τὸ ὄχρον πρόσωπόν της ἀντενάκλα τὴν χαρὰν καὶ ἀκόμη σπανιώτερον ὁ γέλως της ἐπροκάλει τὴν εὐθυμίαν. Ἀδιακόπως ἡ Ἰλόνκα ἀνεγίνωσκε τὰ βιβλία ποῦ ἦταν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς μόδας. Ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔργα γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀποσύρετο εἰς τὸν κῆπον καὶ διέμενεν ἐκεῖ ὀλοκλήρους ἡμέρας.

Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀποσπάσῃ τῆς βλαστήσεως τὰ μυστήρια, καὶ νὰ μάθῃ τῶν μελισσῶν τὸν βόμβον καὶ τῶν πτηνῶν τὸ ἄσμα. Καὶ ἦτο τὸσον καταφανὲς αὐτὸ τὸ ρεμβῶδες ὕφος, καὶ τὸσον ἀνέβλυζεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματός της, ὥστε, ὅστις τὴν ἤκουε, συναπέφερε φεύγων ὀλίγον ἐκ τῆς μελαγχολίας της.

Πάντοτε σιωπηλή, εἰς τὴν συναναστροφὴν ὠμίλει σιγαλὰ καὶ ἥρεμα, πρὸ πάντων ὅταν ἦτο μόνη, ὡς νὰ ἔβλεπεν ὄραμα.

Δὲν τὴν ἤκουον ποτὲ νὰ ψάλλῃ, καὶ μολοντοῦτο ὑπὸ τὸ σεληνόφως, ἐν τῇ ἡμερίᾳ τῆς νυκτός, ὅταν ἐκ τοῦ παραθύρου περιέφερε τὸ ὄνειροπόλον ὄμμα της εἰς τὰ μακροσμένα ὄρη, ἤρχιζε νὰ ψάλλῃ ἀσυνειδήτως τὸ ἄσμα, τὸ ὅποιον ἀρχίζει τοιοῦτοτρόπως:

Πέτα, πουλάκι, πέτα

Στὸ παραθύρι της . . .

καὶ ὁ Θεὸς ἠξέυρει διατί, ἀφοῦ ἐτραγωδοῦσε τὸ ἄσμα αὐτό, τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν της. . . [Ἐπεται συνέχεια].